

дето и да тръгне. Вървеше полека, съ наведена къмъ земята глава, мълчаливо и безучастно къмъ всичко наоколо.

Понѣкога Кальо се шегуваше съ него, но вълчето го гледаше съ уморенъ и тжженъ погледъ. Тогава овчарьтъ бръкваше въ дълбоката си чанта, отчупваше голѣмъ коматъ недопеченъ царевиченъ хлѣбъ, съ какъвто хранѣха кучетата, и му го подхвърляше. Вълчето го изгълтваше лакомо. Впрочемъ то търпѣше вѣченъ гладъ. Постната храна не го засищаше. А Кальо отбѣгваше да му дава месо, отъ страхъ да не озвѣрѣе. Далече бѣха онѣзи блажени утрини, когато грижливата майка хвърляше въ устата му сдѣвканитѣ на половина кжсове топло живо месо.

Но вечеръ като че ли изведнажъ снагата му прострелваше тайнственъ токъ. То обтягаше якитѣ си крака, вдигаше глава, наостряше уши съ впитъ въ мрачевината погледъ. Вълнуваше го всѣки звукъ, всѣко потрепване на вейкитѣ. Понѣкога тичаше напредъ, душеше неспокойно земята и въздуха и като че не чуваше сърдития зовъ на овчаря.

— Подивява! — думаше Кальо отчаянъ. — Пошурява щомъ падне мракъ. Ала трайте — ще опитомѣе...

Настѣпи зимата. Стадата се прибраха въ село и по цѣли дни лежаха въ кошаритѣ. По онова време най-важното въ единъ дворъ бѣше кошарата — агъла, както я наричаха. Въ задната частъ на широкия дворъ се обграждаше съ плетъ открито мѣсто. По цѣлото продължение на северната страна съзиждаха низка стрѣха, покрита съ слама и отворена къмъ агъла. Презъ топлитѣ нощи овцетѣ спѣха подъ открито небе. Но при дъждъ, при зимнитѣ вѣявици, тѣ се струпваха подъ стрѣхата и дочакваха утрото будни. Отвѣнъ, на разни мѣста около оградата, изплитаха низки кучешки колиби. Всѣко куче имаше своя колиба, свой войнишки постъ. Овчарьтъ обхождаше презъ нощта и тежко му, ако нѣкое не бѣше въ колибата си.